

נעלי מוקסין הראשונים.

סיפר הרולד סטיין

היה פעם צ'יף גדול בעל רגליים עדינות מאוד. כל הצ'יפים האחרים צחקו ממנו, הצ'יפים הקטנים יותר רק חייכו כשעבר לידם, ואנשי השבט שלו, שלא העזו לחייך, בכל זאת נהנו מהצרה שלו. לכולם היה אותו הגורל, כי היו יחפים וסוסים לא היו להם, אך רגליים רגישות היו רק למעטים מהם, למזלם הגדול. איש הרפואה, האשף היועץ לצ'יף בעל רגליים רגישות, היה מודאג מאוד. כל פעם שנקרא לבוא לצ'יף נשאל "מה תעשה נגד זה?" "ב"זה" התכוון הצ'יף לרגליו שלו. מרוב פחד מהצ'יף, האשף הכין בסוף תוכנית. הוא ידע שזה לא הפתרון של ממש, אך היה זה מוצא חלקי לפחות. הוא אמר לנשי השבט

להכין מקני סוף מחצלת ארוכה וצרה וכשהצ'יף היה צריך ללכת למקום כלשהו, ארבע בחורים היו פורסים את המחצלת לפניו, כך שהיה יכול ללכת בנוחות. אך יום אחד הבחורים, שהתעייפו מהפריסה התמידית של המחצלת, לא שמו לב ופרסו אותה במקום בו הכינו בעבר ראשי חצים. ראשי החצים הועפו כבר מזמן, אך נשארו שרידים חדים על הארץ ורגליו העדינות של הצ'יף נפגעו דרך המחצלת. הצ'יף נתן צעקת אימה כזו שהעלים של עצי צפצפה הקרובים התחילו לרעוד, ורועדים כך עד היום. למחרת הצ'יף נתן פקודה לאשף שלו "כסה את כל האדמה במחצלות כל כך עבות שהרגליים שלי לא יסבלו. אם תיכשל, תמות כאשר הירח יהיה מלא." האשף המסכן חזר בפחד לביתו. הוא לא רצה שימיתו אותו בירח מלא, אך לא ראה כל דרך למנוע זאת. אך פתאום ראה עור של צבי פרוס

על הארץ ושתי נשים שמורידות ממנו את
שערות הפרווה. רעיון עלה לראשו. הוא שלח
ציידים רבים והעסיק נשים רבות במשך ימים
רבים. בחורים רבים צדו עם הסכינים שלהם
ונשים תפרו עם מחטי עצם ושרוכי עור.
יום לפני שהירח התמלא האשף בא לצ'יף ואמר
לו שכיסה שטח האדמה כמה שיכול היה בזמן
כה קצר. וכשהצ'יף הביט מפתח בקתתו, ראה
שבילי עור נמשכים למרחק, כמה שרק עינו
יכלה לראות. פסי עור ארוכים, שניתן היה
להזיז ממקום למקום, קשרו בין השבילים
הראשיים. אפילו הצ'יף חשב שהפעם הקסמים
של האשף פתרו את בעיית רגליו לתמיד.
אך זה לא היה כך!
יום אחד, כשהצ'יף הלך לאורך שבילי העור
החלקים, ראה נערה יפה הצועדת בצדי
השבילים על הקרקע הקשה והמאובנת. היא
שמעה את צליל צעדיו ונראה לו כי היא מחייכת

אליו. הוא התחיל לרוץ כדי להשיג אותה, עם
עיניו מופנות רק בכיוונה, ורגליו גלשו מהשביל
החלק ישר אל גוש קוצים חדים! לשמע
הצעקות האימות שלו הנערה ברחה מהר
ותושבי הכפר השכן חשבו כי להקת חתולי בר
התנפלה עליו.
כעבור יומיים, כאשר הצ'יף היה יכול לדבר
שוב, הוא קרא לאשף והודיע לו כי למחרת,
בצהרי היום, ישלח במהירות לארץ הצללים
התמידיים.
באותו הלילה האשף האומלל טיפס על תל
גבוה כדי לחפש עצה מרוחות טובות, כיצד
לכסות את כל הארץ בעור. הוא ישן שם ובחלום
נראה לו פתרון לבעייתו. כשהתעורר, רץ בין
רעמים וברקים שסביבו במורד התל, בלי לשים
לב לאבנים וקוצים שפצעו את רגליו. הוא לא
עצר עד שהגיע לבקתה שלו. שם הוא עבד כל
הבוקר, עד שהגיעו אליו הלוחמים האמורים

הוא הופתע ממלכת המחשבת של האשף.
"צ'יף גדול" אמר האשף בעליצות "מצאתי דרך
לכסות את כל הארץ בעור! מעתה בשבילך, הו
צ'יף, הארץ תהיה תמיד מכוסה בעור!"
וכך באמת היה.

לשלוח אותו לארץ הצללים התמידיים. מוקף
שומרים בעלי אלות הוא הובל כשרק חבילה
קטנה בידו. חיוכו העליז הפתיע את כל אלה
שפגשו אותו בדרך. "ואוו! הוא אמיץ!" אמרו
אנשי השבט. "הוא באמת אמיץ מאוד" ענו נשי
השבט.

הצ'יף הגדול חיכה לו לפני הבקתה שלו. הוא
נתן לשומרים הוראות ברורות. אך לפני
שהאשף הובל משם הוא ביקש עדיין לומר
לצ'יף מילים אחדות. "דבר" אמר הצ'יף,
שהצטער כי יאבד אשף, שבמקרים אחרים
הועיל לו מאוד. אפילו הצ'יף ידע שלא ניתן
לכסות את כל העולם בעורות.
האשף כרע מהר על ברכיו לפני הצ'יף ופתח
את החבילה שבידו. ממנה הוציא שני חפצים
ושם אותם על כפות רגליו של הצ'יף. כעת
נראה הצ'יף כאילו במקום הרגליים היחפות
שלו יש לו זוג רגליו של דוב, רק חסרות פרווה.